

69. Skördeflickan.

Hon väx-te i tor pet vid su-san-de skog. Vad
 lil-jor-na dröm-de, det viss-te hon nog. Hon viss-te vad få-geln i
 lunder-na kvad, och jämt var hon glittran-de glad.

2. Hur åren de gingo, en fästman hon fick,
 Han lyste så stolt i sitt krigiska skick.
 Hon tog honom gärna, hon dröjde ej alls
 att leende famna hans hals.
3. De skulle ha gift sig, men freden tog
 slut,
 Mot kejsarn i Ryssland drog konungen
 ut.
 Med Gustaf den tredje drog gossen åstad,
 men än var hon sorgfri och glad.
4. En dag, när på åkern hon skylarna band,
 Så kom det ett bud ifrån främmande
 land.
 Bäst visan om Fingal bland tärnorna
 ljud,
 man sade, att gossen var död.
5. Hon stod där så röd bland de vaggande
 ax.
 »Hur dog han?» hon frågte så darrande
 strax.
 »Han värjde sig manligt bland kulornas
 bad»,
 Då blev hon så sorgfri och glad.
6. »O reden bland skylar på grönskande
 äng,
 I flicker», hon sade, »min brudliga säng.
 Hur skönt att få somna med rågen i
 frid
 i skördarnas gyllene tid.
7. Hon lade sig neder och somnade gott.
 På bädden hon bars in i stugan så brått.
 Hon log in i döden. Man viskade rörd,
 att aldrig sågs vackrare skörd.
8. Och tärnorna sjöng på den älskades
 grav:
 »O slumra, vi höllo så hjärtligt dig av!
 Du band på din kärve, din visa du kvad
 och jämt var du glittrande glad.»
 Efter C. D. af Wirsén.